

lov med det Indhold, som den har, her foreligger.

Clausager: Det er de Bemærkninger, som allerede ere værelse mellem et Par af de ærede foregaaende Talere, hvilke give mig Anledning til at sige et Par Ord. Naar den ærede Landsthingsmand for 4de Kreds (Fallefen) betonebe, at det andet Thing i Reglen — jeg veed ikke, om han brugte det Udtryk, men det var dog nærmest Tanken, at det sædvansmæssig er Tilfældet — beholdt Finantsloven til henimod en halv Snes Dage før Finantsaarets Udløb og derved saa godt som nødvendigjorde en midlertidig Finantslov, saa formener jeg, uden at jeg forøvrigt skal indlade mig paa Berettigelsen eller det Forsvarlige i, om man skal kalbe det saa, at det andet Thing beholder Finantsloven enten i flere eller færre Maaneber, at for indværende Finantsaars Vedkommende har det andet Thing ikke havt Finantsloven saa forferdelig længe; tværtimod tror jeg endog saa, at det vistnok fra alle Sider vil indrømmes, at der i indværende Samling fra det andet Things Side har været lagt en ret anstændig Tid paa at faae Finantslovsforlaget oversendt hertil. At der ved Overførelsen af Finantslovsforlaget til dette Thing ikke var stort mere end en halv Snes Dage tilbage til Finantsaarets Udløb, kan sikkerlig siges at være lidt nok til en indgaaende Behandling; men hvis der ikke havde været saa stor Uoverensstemmelse imellem de to Things Opfattelser, saa kunde Tiden nok være slaaet til, til at Loven i dette Thing kunde have gennemgaaet de lovmæssige 3 Behandlinger. Det ærede Medlem, som jeg før nævnte, fandt fremdeles, at, naar der var Tale om Anvendelse af de saakaldte midlertidige Finantslove, var det særlig fra de Venes Side, som kaldte sig de sande Venner af Grundloven, at Foranledningen fremkom. Det er jo ogsaa et noget kilbent Punkt at komme ind paa. Ganske vist skal jo det ærede Medlem have Ret i, at man kan fortolke det saaledes, at det er det nuværende Flertal i Folkethinget, der væsentlig kan siges at bære Skylden for, at Finantslovens Behandling derovre trækker saa langt ud, saa at midlertidige Finantslove af den Grund blive nødvendige. Smidlertid tør jeg maaske nok tillade mig at minde det ærede Medlem om, at det dog kunde tænkes muligt, at, hvis Finantslovsforlaget forelagdes i en Skikkelse, der noget mere harmonerede med Flertallets Anskuelse i det andet Thing, vilde der ikke medgaa saa lang en Tid til at faae Loven færdig. Man kan jo nok se paa Tingene fra den Side, som det ærede Medlem ser dem fra, men ved at se Sagen fra en noget anden Side, som ogsaa kan være berettiget, kunde man maaske nok komme til et noget andet Resultat. Jeg mener ialfald, at det nok kunde være muligt, at Tiden til Finants-

lovens Behandling i det andet Thing vilde kunne forkortes noget, hvis der ikke var en saa stor Uoverensstemmelse, som der desværre for Tiden viser sig at være, imellem Regjeringen, som forelægger Finantslovsforlaget, og Flertallet i det andet Thing. Dernæst mente det ærede Medlem, at det i Grunden var et stærkt Tillidsvotum til Regjeringen, naar man bevilgede den midlertidige Finantslove. Ja, denne Betragtning er jo bleven ikke saa lidt gængs i endel af Pressen, i hvert Fald i den senere Tid, men jeg er dog endnu ikke kommen videre, end til at forstaa Stillingen saaledes, at der hverken kan siges at ligge et Tillids- eller et Dabelsvotum i Vedtagelsen af en midlertidig Finantslov. Sagen forekommer mig simpelthen at være den, at man bemyndiger Regjeringen til at afholde Udgifterne, som det hedder i den midlertidige Finantslov, efter de hidtil gjældende Regler, og ved disse Regler forstaaer jeg nærmest dem, der have været vedtagne paa de senere Aars Finantslove. Forsaavidt kan der efter min Betragtning hverken siges at være Tale om noget Tillidsvotum eller Vignende, men Regjeringen bemyndiges simpelthen til at fortsætte Statsstyrelsen i Lighed med, hvad der er sket i den nærmest foregaaende Tid. Naar endelig det ærede Medlem erklærede, at han saae sig nødsaget til at stemme imod denne Lov i Henhold til den Udtalelse, han havde fremsat her i Thinget i forrige Samling, men tilspiede, at hans Stemning imod Loven kun skulde være et Symbol paa, at han ønskede, at disse midlertidige Finantslove maatte forsvinde helt, saa minder denne Udtalelse mig en lille Smule om, hvad der for nogle Aar tilbage passerede i det andet Thing. Et Medlem af dette Thing havde gjort sig det til Regel at stemme imod enhver Finantslov, indtil der engang blev alvorlig Tale om at negte Finantsloven, saa stemte han for den. Om det skulde gaa saaledes, at det ærede Medlem for 4de Kreds, naar der viste sig at være en alvorlig Nødvendighed for at faae en midlertidig Finantslov i et kritisk Dieblit, da stemte for den og ikke imod den, det skal jeg lade være usagt. — Saa nævnte det ærede 4de kongevalgte Medlem (Fischer), at der paa Finantsloven ikke kunde være mange Udgifter, som ikke kunde anses for nødvendige. Deti giver jeg ham selvsjælgelig Ret, men jeg gaar ud fra, at de Udgifter, der engang ere bevilgede paa Finantslovsforlaget — bortset fra dem, som have været Stridspunkter, og om hvilke der har været forskellige Meninger om, hvorvidt der er større eller mindre Nødvendighed for dem —, maa baade af Regjeringen og af Rigsdagen anses for nødvendige, saa det synes mig at være en simpel Følge heraf, at naar man giver en midlertidig Finantslov af denne Ordlyd, er Meningen den, at de Udgifter, som i den foregaaende Tid ere blevne ansete for nødvendige, ogsaa skulle afholdes i den Tid, den